

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

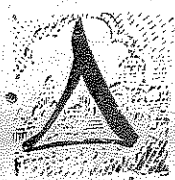
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 406

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΦΘΑΛΜΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ἐν ἐκόπασεν εἰσέτι ὁ θόρυβος, ὅστις ἠγέρθη, ἐξ ἀφορμῆς τῆς διενέξεως μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας!

Ἡ διένεξις αὐτὴ ἔχει ἐπικινδύνους ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς θρησκευτικότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις, θὰ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἶναι ἐπιφυλακτικὸς ἐναντι τοῦ ἀνωτέρου Κλήρου καὶ ἀμφισβητεῖ κάπως τὴν εἰλικρίνειαν τῶν ἐλατηρίων καὶ τῶν προθέσεων τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξυγίανσιν τῆς Ἐκκλησίας!

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον!

Ὅταν ἀναγινώσκη τὰ ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κείμενα καὶ ἀνατρέχη νοστολογικῶς εἰς τὰς ἐκτάσεις τῆς Ἱστορίας, συλλαμβάνει τὸν τύπον τοῦ Ἀρχιερέως, ὅστις πράγματι καὶ κατ' ἀξίαν ἀντιπροσωπεύει τὸν Γλυκύτατον Ἰησοῦν!

Εἰς τὴν ποιμαντορικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀπ. Παύλου πρὸς Τιμόθεον ὑπάρχουν μερικοὶ οὐσιώδεις χαρακτηρισμοὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. «**διδασκτιὸν**», «**μὴ αἰσχροκερδῆ**», «**ἠφιλάργυρον**» (Α' Τιμόθ. Γ' 1-7).

Διδασκτιὸς ὁ Ἐπίσκοπος!

Ὅχι δηλ. μόνον νὰ εἶναι θεωρητικῶς ἐγκρατὴς καὶ κήρυξ εὐφραδῆς τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ νὰ ἐμ-

πνέη καὶ πρακτικῶς τὰ ὕψιστα τοῦ χριστιανισμοῦ ἰδανικὰ διὰ τῆς ἐναρέτου ζωῆς του, διὰ τοῦ παραδείγματός του!

«**Μὴ αἰσχροκερδῆς**» ὁ Ἐπίσκοπος! Τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα δὲν εἶναι πηγὴ ὑλικοῦ πλουτισμοῦ· δὲν προβάλλεται ἀντικείμενον ἐμπορίας!

Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἡ χάρις παρέχεται.

Δύναται λοιπὸν νὰ διατιμηθῇ ἡ χάρις καὶ νὰ καταστῇ κατωτέρας σημασίας κερδοφόρον εἶδος καὶ ἀντικείμενον ὑλικῆς συναλλαγῆς;

«**Ἀφιλάργυρος**» ὁ ἐπίσκοπος!

Ἐὰν τὰ χρήματα συνιστοῦν ἐν μέσων διὰ τὴν ἱκανοποίησιν πολλαπλῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν, ὁ Ἐπίσκοπος πρέπει νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένος ὅσον δυνατόν περισσοτέρων τοιούτων!

Ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀπήλλαξε προσθέτων οἰκογενειακῶν καὶ συζυγικῶν ὑποχρεώσεων.

Δὲν ἔχει νὰ διαθρέψῃ γυναῖκα, τέκνα· νὰ μεριμνήσῃ δι' ὑποθέσεις κοσμικὰς.

Ἀντιπροσωπεύει Ἐκεῖνον, ὅστις οὐκ εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει καὶ διεδέχθη τοὺς Μαθητὰς Ἐκείνου, οἵτινες ἐδίδασκαν καὶ ἐφήρμοσαν τὴν ἄκραν ἀκτημοσύνην.

Εἰς ἄλλο σημεῖον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος θέλει τὸν Ἐπίσκοπον ΑΜΕΡΙΜΝΟΝ (Α' Κορ. 7.32). Ἀπηλλαγμένον δηλαδὴ τῶν πνευμα-

τοκτόνων ἐκείνων βιοτικῶν μεριμνῶν, πού καταστρέφουν τὴν οὐρανοφερῇ τάσιν τῆς ψυχῆς καὶ καθιστοῦν ἐντελῶς γήϊνον τὸν ἀνθρώπον!

Τοιοῦτοι ἀρχιερεῖς ὑπῆρξαν ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ὁ Ἅγιος Νικόλαος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ λαμπρὰ χορεία τῶν Ἁγίων Πατέρων, τοὺς ὁποίους ὁ ὕμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας κυριολεκτῶν χαρακτηρίζει «μυρίπινα ἀνθὶ τοῦ παραδείσου — πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου»!

Τοιοῦτοι ἀρχιερεῖς ἀναδεικνύονται ὀφθαλμοὶ Ἐκκλησίας.

Ὅταν δὲ ὑπάρχουν τοιοῦτοι ὀφθαλμοί, ὄχι μόνον οἱ αἱρετικοὶ καὶ οἱ ὑλισταί, ἀλλὰ καὶ ὁ Σατανᾶς ὁ ἴδιος δὲν δύναται νὰ ζημιώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν.

Σήμερον ὁμως;

Ὦ! Δυστυχῶς. Τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα κατέστη ἀντικείμενον αἰσχροτάτου πλειστηριασμοῦ, προσοδοφόρον ἐπάγγελμα, ἐπιτυχῆς βιοπορισμοῦ.

Ὁ Ἐπίσκοπος εἰσπράττει μισθόν, δικαιώματα ἐκ γάμων, δικαιώματα ἐκ διαζυγίων, δικαιώματα ἐξ ἱεροπραξιῶν, ἐκ συντηρήσεως ἐπισκοπικοῦ μεγάρου καὶ πλείστα, ὅσα δὲν ὑπολογίζονται.

Εἶναι λοιπὸν «μὴ αἰσχροκερδής;» εἶναι «ἀφιλάργυρος;»

Ὅμως, τούλάχιστον, εἶναι «διδασκλικός» ἔργῳ καὶ λόγῳ;

Ὁ σεισμὸς ἐκ τοῦ θορύβου τῆς προσηγείσης ἀρχιεπισκοπικῆς ἐκλογῆς δίδει τὴν θλιβεράν ἀπάντησιν.

Πῶς λοιπὸν τοιοῦτοι ἀρχιερεῖς νὰ ἐμπνεύσωσι τὸν λαόν;

Πῶς νὰ ἀναδειχθῶσιν ὀφθαλμοὶ Ἐκκλησίας;

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ λαὸς μετ' ἐπιφυλάξεως παρακολουθεῖ τὴν διένεξιν καὶ δὲν αἰσθάνεται οὐδένα ἐνθουσιασμόν διὰ τὰ ξιφουλκίσεις τῶν Σεβασμιωτάτων, διότι τὰς θεωρεῖ δονκιχωτισμούς.

Μήπως καὶ τὸ «ἐφημεριακὸν» δὲν θὰ ἐλύετο ἐὰν οἱ Ἀρχιερεῖς εὐρίσκοντο εἰς τὰ μέτρα τῶν Πατέρων; Ἐὰν ἰδρύνετο κοινὸν κληρικὸν ταμεῖον εἰς ἐκάστην ἐπαρχίαν καὶ ἐγίνετο κατανομή μεταξύ των, ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου διακόνου, με κριτήριον, ὅχι τὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὰς βιοτικὰς ἀνάγκας, θὰ ὑπῆρ-

χε τότε ἐνδεής καὶ πένης μεταξύ τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου;

Ἀσφαλῶς ὄχι.

Ἡ ἠθικὴ λοιπὸν κρίσις εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας σήμερον, εἶναι κρίσις Ἠγεσίας.

Καὶ ἡ κρίσις αὕτη συνίσταται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἐπίζηλον ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, συνεργούσης καὶ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, κατέστη ἀντικείμενον ἀντικανονικῆς διαρπαγῆς καὶ μεμπτῆς εὐζωίας.

Πῶς λοιπὸν νὰ ἀνορθωθῇ ἡ Ἐκκλησία ἐφ' ὅσον κυβερνᾶται ἀπὸ ἀναξίους;

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΩΣ ΒΙΩΜΑ ΚΑΙ ΩΣ ΠΡΑΞΙΣ

Τὸ βάθος καὶ ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη. Κίνητρον ὅλων τῶν πρὸς τὰ ἔξω ἐκδηλώσεων καὶ ἐνεργειῶν τῆς Θεότητος ἡ ἀγάπη· αὐτὸ τοῦτο τὸ ὁμοούσιον τῆς τρισυποστάτου Θεότητος νοεῖται ὡς κοινωνία ἀγάπης μεταξύ τῶν τριῶν προσώπων τῆς Παναγίας Τριάδος.

Ὀλόκληρον τὸ Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου οικονομίας εἶναι συνέπεια τῆς πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ἡ ἀγάπη προβάλλεται ὡς ἡ θεμελιωδέστερα ἠθικὴ ἀρχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀποτελεῖ τὴν γνησιωτέραν ἀπόδειξιν τῆς χριστιανικῆς ιδιότητος ἡ ἀγάπη· «ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰωάν. ΙΓ'. 35). Ἐὰν ὁμως ἡ ἀγάπη συνιστᾷ τὴν βασικωτέραν ὑποχρέωσιν τοῦ χριστιανοῦ, πῶς πρέπει αὕτη νὰ βιοῦται καὶ νὰ πρακτικοποιῇται εἰς τὴν ζωὴν;

Τὸ ἐρώτημα δὲν εἶναι τόσον ἀφελές, ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται!

Πῶς πρέπει νὰ ζῶ τὴν ἀγάπην;

Τὴν ἀγάπην τὴν ζῇ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ ποικίλλας μορφάς· τὴν ζῇ ὡς ἔρωτα, ὡς στοργήν, ὡς φιλίαν, κ.τ.λ. Ἐκάστη ἐξ αὐτῶν τῶν μορφῶν χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν σχέσιν τῶν ἀτόμων καὶ χρωματίζεται ἀπὸ τὴν συναισθηματικὴν τῶν διαθέσεων.

Ἄλλη ἡ ἀγάπη τῆς συζύγου πρὸς τὸν σύζυγον, ἄλλη τῆς μητρὸς πρὸς τὸ τέκνον, τοῦ φίλου πρὸς τὸν φίλον· καὶ πάλιν ἐντονώτερον ἀγαπᾷ ὁ εἷς, ἀσθενέστερον ὁ ἄλλος!

Ἄλλος πάσχει ἐξ ἀγάπης καὶ ἄλλος εἶναι τόσον ψυχραίμος, ὥστε δὲν ὑποπτεύονται οἱ ἄλλοι τὸ συναισθηματικόν του!

Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ ζῶ τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην;

Τὸ μέτρον τὸ δίδει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος· «ἀγαπήσεις τὸν πλησίόν σου ὡς σεαυτόν»!

Ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἐξηρχόμην τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ προέκυπτε ζεῦγος προσώπων, ἐκεῖ ποῦ προήγον

μένως υπήρχεν αδιάσπαστος ενότης, τοῦ προσώπου, πῶς θά... ἔβλεπον τὸν ἑαυτὸν μου; Πῶς θὰ τὸν ἠγάπων;

Ἡ πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου ἀγάπη θὰ ἦτο εἰλικρινής, βαθεῖα, οὐσιαστική!

Τὴν ἀγάπην λοιπὸν πρὸς τὸν πλησίον πρέπει νὰ τὴν ζῶ ὡς φυσικὴν κλίσιν τοῦ ὁμοίου πρὸς τὸ ὁμοίον, ὡς τὰσιν προσεγγίσεως δύο πόλων τοῦ αὐτοῦ ἄξονος, ὡς ἐπιθυμίαν ἐναρμονισμοῦ δύο ἀντικειμένων ἀπολύτου ὁμοιογενείας!

Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν ἄνθρωπον, ἀγαπᾷ δὲ τὸν ἄνθρωπον ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν του!

Ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ ἀποβάλλωμεν ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὸ στοιχεῖον τῶν ἐτεροφύλων προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔλκονται, θὰ εἶχαμεν ἀκριβῶς τὴν μορφὴν τοῦ βιώματος τῆς ἀγάπης!

Ἐλξίς λοιπὸν ἡ ἀγάπη!

Ἀνάλογος πρὸς τὸ βίωμα πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἔκφρασίς της, ἡ ἐνεργειοποίησίς της!

Ἡ ἔλξις τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴν ψυχὴν εἶναι ἡ ἀγάπη!

Ἡ ἔλξις αὕτη, ἀκριβῶς διότι εἶναι ἔλξις, πρέπει νὰ ἐνεργῇται καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν παρεμβαλλομένων ἐμποδίων!

Ποῖα εἶναι τὰ παρεμβαλλόμενα ἐμπόδια;

Τὰ ἐλαττώματα, αἱ ἰδιορρυθμίαι τῶν προσώπων!

Αὕτη ὁμως ἡ ὑποχρέωσις προσδίδει εἰς τὴν ἀγάπην τὴν αἴγλην ἑνὸς ἡρωϊσμοῦ!

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ὁρτῶς λέγει; «ἀνεχόμενοι ἀλλήλων» «*Α ν έ χ ο μ α ι*»! Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐνεργήματος τῆς ἀγάπης!

Χωρὶς γογγυσμόν, χωρὶς δυστροπίαν!

Πῶς πρέπει νὰ βοηθῇ ἡ ἀνοχή αὕτη; Τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τὸν ὠραῖον ὕμνον τῆς ἀγάπης, εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν ΙΓ. Τὰ ὅληματα ποὺ ἐξηγοῦν τὴν ἀνοχήν αὐτὴν μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅλα θυσίαν «μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, στεγάζει οὐκ ἄσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, οὐ παροξύνεται».

Με ἄλλους λόγους ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπεριόριστος, προσφορὰ καλωσύνης πρὸς τὸν ἰδιότροπον, τὸν σκληρόν, τὸν εἰρώνα, τὸν ἄδικον, τὸν ἀλαζόνα, τὸν μνησικακὸν, τὸν ὑπὸ οἰανδήποτε ἀθλιότητα κεχωσμένον ἌΝΘΡΩΠΟΝ.

Καὶ νὰ σκέπτεσαι, καὶ νὰ ἐνεργῇς, ὅχι μὲ βεβιασμένην διάθεσιν, «ἵνα ἄρεσῃς», ἀλλὰ μὲ τὸν ἄγνόν καὶ πηγαῖον αὐθορμητισμόν ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ!

«Ἐὰν ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ἡμᾶς, ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ»;

Σκληρὰ καὶ ἐπίπονος ἡ ἀνάτασις αὕτη!

Τὸ κέρδος ὁμως πρώτη ἡ ἀγαπῶσα ψυχὴ τὸ ἀπογεύεται! Αὕτη «πρώτη τῶν καρπῶν μεταλαμβάνει».

Ἐσκέφθητε ποῖα γαλήνη, ποῖα μακαριότης ποῖα εὐτυχία συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον, ποὺ δὲν ζῇ τὴν καταθλιπτικὴν μελαγχολίαν τῆς ἀνθρωπίνης μικρότης;

Ὁ θηριοδασεὺς ἐξοικειοῦται μὲ τὰ θηρία, διότι ἀκριβῶς τὰ θηρία ἀποτελοῦν τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς του· αἱρεται ἡ ἐκ φύσεως ἐχθρότης μεταξὺ θηρίων καὶ ἀνθρώπων, χάριν ἑνὸς ἐναρμονισμοῦ κινή-

σεων καὶ ἐκδηλώσεων, ποὺ βεβαίως συνθέτουν μίαν ὁμορφίαν· τὴν ὁμορφίαν τοῦ θεάματος.

Ἡ ἀνάγκη ἑνὸς ἄλλου ἐναρμονισμοῦ, τοῦ ψυχικοῦ ἐναρμονισμοῦ, καὶ ἡ ὠραιότης τῆς καλωσύνης, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἔρουν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὰς διαφόρους ἀντιθέσεις;

Ἡ ἀγάπη δὲν διδάσκεται· εἶναι «καρπὸς τοῦ Πνεύματος» καὶ ὡς τοιαύτη πλημμυρίζει τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας μόνον ἐκείνων, ποὺ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἴδουν εἰς τὸν Χριστόν, ὅχι μόνον τὸ ἱστορικὸν πρόσωπον· ἀλλὰ τὴν μυστικὴν καὶ ὁργανικὴν συνύπαρξιν ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Νὰ αἰσθανθῶν τὸν ἑαυτὸν τῶν μέλος ἐκ μέρους.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Παραθέτομεν Σχόλιον τῆς «Καθημερινῆς», 15-11-62 ὑπὸ τὸν τίτλον «*ΤΟ ΠΑΡΑΞΗΜΟΝ*».

«Ὁ Σοβιετικὸς Πατριάρχης κ. Ἀλέξιος ἔλαβεν ἀπὸ τὸ Κρεμλίον τὸ παράσημον τοῦ Ἐρυθροῦ Λαβάρου Ἑργασίας. Ἐπειδὴ εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ παράσημον τοῦ Κρεμλίνου δὲν χορηγεῖται εἰς ἐκείνους ποὺ ἐργάζονται διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ ἀθεϊστικοῦ κομμουνισμοῦ, εὐκόλως δύναται κανεὶς νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ συμπέρασμα ποῖων ὑπηρεσιῶν ἀμοιβὴν ὑποβηλοῖ τὸ παράσημον ποὺ ἐδόθη εἰς τὸν κ. Ἀλέξιον».

Πράγματι τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν παράδοξα». Τὸν ἐν Κων/πόλει Ἀθηναγόραν ἀκούομεν συχνὰ μετ' ἐγκωμίων ἐνθέρμων καὶ ἰδιαιτέρας στοργῆς νὰ περιβάλλῃ τοὺς Τούρκους καὶ τὴν Θεοκράτειαν των, ἐνῶ ἄλλοι προσάτοχοι τοῦ πατριάρχαι καὶ πολυάριθμοι κληρικοὶ καὶ λαῖκοι ἐμαρτύρησαν δι' ἐκχύσεως τοῦ αἵματός των ἐλέγχοντες τὴν τούρκων τὴν πλάνην καὶ τὴν σκληρότητα. Ἰδοὺ τώρα καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Σοβιετ ἐνθρονισθεὶς Πατριάρχης Ἀλέξιος λαμβάνει παράσημον, προφανῶς λόγω ἔξαιρέτων πράξεων, τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὸ ἀντίχριστον σοβιετικὸν καθεστῶς.

ΕΡΙΔΕΞ ΠΡΟΚΑΛΟΥΣΑΙ ΑΗΔΙΑΝ

Ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ἤλθεν εἰς θεωρητικὴν σύγκρουσιν μὲ τὴν Πολιτείαν. Ἀπορροῇ τὸ οἰκονομικόν. Ἡ Ἐκκλησία κατηγορεῖ τὴν Πολιτείαν ὅτι τῆς «ἐλλήστευσεν» τὴν περιουσίαν της. Ἡ πολιτεία ἀπειλεῖ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, διότι ὑβρίζεται. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πταῖουν ἀμφότεραι διὰ τὴν κατάστασιν. Σκόττιαι δυνάμεις ὑπεισήλθον εἰς ἀμφοτέρων τὰς διοικήσεις, καὶ αἱ σκόττιαι αὗται δυνάμεις ἐδημιούργησαν αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα, ὥστε Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία δημοσίᾳ νὰ ἀλληλοεγκαλοῦνται διὰ τῶν χειρίστων ἐκφράσεων. Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἂν οἱ Ἀρχιερεῖς ἴσταντο ὑψηλὰ καὶ δὲν ἦσαν βεβαρημένοι μὲ μομφὰς προκαλοῦσας τὰ πικροχολα σχόλια οὐ μόνον εἰς βάρος αὐτῶν προσωπικῶς ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Πολιτεία θὰ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ δύναμιν ἀκαταμάχητον. Ἀλλ' ὅταν ἡ Πολιτεία γνωρίζῃ φανελλοὺς κρύπτοντας δυσσομίας εἰς βάρος τοῦ Κλήρου καὶ δὴ τοῦ ἀνοσιγματοῦ, καὶ ὅταν ἡ κοινὴ γνώμη ἔπαυσε πλέον νὰ συμπαθεῖ καὶ νὰ σπεύδῃ συμπαραστάτις πρὸς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, διότι γνωρίζει ὅτι αὕτη μόνον διὰ τὴν ὕλην περισσότερον ἐνδιαφέρεται καὶ δι' αὐτὴν περισσότερον φωνάζει, καὶ ὅταν εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ λεγομένη Ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ἐκποιουμένη ἐνθυλακώνεται μᾶλλον ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ τρανοὺς, ἐνῶ οἱ μικροὶ καὶ ἐλάχιστοι αὐτῆς λειτουργοὶ ψυχία μόνον λαμβάνουν, τότε θάρρητοι οἱ τοιοῦτον εἶδους προκαλοῦν μᾶλλον τὴν κοινὴν ἀηδίαν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνώσιν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν ὅτι, ὁ Ναὸς τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος Γαλατοῦ καὶ ὁ ἐφημέριος αὐτοῦ δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτήν.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἰδοὺ οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. Β. 34)

Β'. Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Δὲν προτιθέμεθα διὰ τοῦ παρόντος νὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὅλαις ταῖς λεπτομερείαις τὰ τῆς ἐν τῇ Δύσει μεταρρυθμίσεως, ἀλλ' ἐλάχιστα ἐκ τῶν πολλῶν, ἵνα ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸ «ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα», ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν λάβωμεν τοῦ περιεχομένου τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πίστεως τῶν Προτεσταντῶν.

Εἰς τὸν θεοσύστατον ὀργανισμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστὶ «στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς Ἀληθείας» (Α' Τιμ. Γ' 15) ἐνεπιστεύθη ὁ Θεὸς τὴν διαφύλαξιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐξ Ἀποκαλύψεως «μεγάλου τῆς Εὐσεβείας Μυστηρίου». Τὸν λόγον τῶν ἀποδεδειγμένων ἁγίων κηρύκων τοῦ «Μυστηρίου τῆς Εὐσεβείας» τὸν ἐβεβαίωσεν ὁ Κύριος «διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων». (Μαρκ. ΙΣΤ' 29).

Ἀλλ' ἐπειδὴ προσεγνώριζεν ὁ Θεὸς ὅτι «ἐγερθήσονται ψευδοχριστοὶ καὶ ψευδοπροφήται... ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς», (Ματθ. ΚΔ' 24) διὰ νὰ διαφυλάξῃ ἀπὸ τῆς πλάνης τῶν παραχαρακτῶν τῆς ἀληθείας αὐτοὺς, νὰ καταστήσῃ δὲ ἀναπολογήτους τοὺς μὴ πειθόμενους εἰς τὴν ἀποδεδειγμένην Ἀλήθειαν, ἀνέδειξε τοὺς Θεοφόρους Πατέρας, τὰς μυστικὰς τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς ἐπιγενομένους ἀγγέλους, οἵτινες «τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι συνδιασκεψάμενοι» ἐν ταῖς ἁγίαις Συνόδοις, τὸ τε σέπτον Σύμβολον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ τοὺς ὅρους αὐτῶν τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνέταξαν, καὶ τὰς Ἁγίας Γραφὰς κατὰ βᾶθος καὶ πλάτος ἡρμήνευσαν καὶ ἀνέπτυξαν. Ταῦτα δὲ πάντα ἐβεβαιώθησαν οὐχὶ μόνον διὰ τῆς ὑπερόχου καὶ ἱσαγγέλου πολιτείας τῶν «παγχρυσῶν στομάτων τοῦ Λόγου», ἀλλὰ καὶ «διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων», ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ κηρύγματος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν ὁποίων οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἦσαν οὐχὶ μόνον τῶν θρόνων διάδοχοι, ἀλλὰ καὶ τῶν τρόπων μέτοχοι.

Ἀφοῦ δὲ ἡ «Σοφία» ὥκοδόμησε τὸν Οἶκον Αὐτῆς, καὶ τὸν ἐστήριξε μὲ τοὺς ἐπτὰ στύλους, ἀπηγόρευσε εἰς τὸ ἐξῆς πᾶσαν προσθήκην, ἢ ἀφαίρεσιν ἐξ Αὐτοῦ, ὥστε διὰ πάντας τοὺς μὴ πειθόμενους εἰς τὴν ἀποδεδειγμένην ἀλήθειαν, νὰ ἰσχύουν τὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος «νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν» (Ἰωάν. ΙΕ' 22). Διότι ὁ μετὰ τὰς τοσαύτας ἀποδείξεις ἐκτρεπόμενος τῆς εὐθείας, ἀποδεικνύεται νοσῶν τὴν νόσον τῆς οἰήσεως, τῆς ὁποίας θυγάτηρ εἶναι ἡ πλάνη κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Τοιοῦτοι δυστυχῶς ἀπεδείχθησαν ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ οἱ Πρωτεργάται τῆς Μεταρρυθμίσεως, οἵτινες ἀντὶ νὰ δράμουν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μετὰ τὸν ἀπὸ τῆς παπικῆς τοιαύτης διαχωρισμὸν τῶν εὐθυνῶν των, ἱδρυσαν ἰδίαν θρησκευτικὴν κοινωνίαν, μὲ ἴδια δόγματα καὶ ἔθνη.

Οὕτω δὲ 1) ἡρνήθησαν τὴν ἱεράν παράδοσιν

τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐθεώρησαν ὡς θεόπνευστον μόνον τὴν ἁγίαν Γραφήν, ἐρμηνευομένην κατὰ τὴν ἀντίληψιν ἐκάστου· 2) θεωροῦσι τὸν μοναχικὸν βίον καὶ τὴν ἀγαμίαν τοῦ ἀνωτέρου κλήρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς πλάνην· 3) θεωροῦσι ὡς εἰδωλολατρεῖαν τὴν προσκύνησιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τῶν ἱερῶν καὶ ἁγίων λειψάνων, καὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων· 4) ἀρνοῦνται τὸ ἀειπαρθένον «τῆς Παναγίας Ἀχράντου, Ὑπερευλογημένης Ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας»· 5) δὲν παραδέχονται τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβείαν Αὐτῆς τε καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ ἐπομένως θεωροῦσιν ὡς πλάνην τὴν ἐπικλήσιν ἡς μεσιτείας αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν· 6) καταδικάζουν τὰς πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων δεήσεις τῆς Ἐκκλησίας· 7) καταδικάζουν τὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραδεδομένας ἁγίας Νηστείας· 8) δὲν παραδέχονται τὸ μέγα τῆς ἱερωσύνης Μυστήριον, καὶ τὰ λοιπὰ, πλὴν τοῦ βαπτίσματος, (τὸ ὁποῖον ἐπιτελοῦν ὡς καὶ οἱ Λατῖνοι διὰ ραντίσματος) καὶ τοῦ τῆς εὐχαριστίας, καὶ τοῦτο κακοδόξως· 9) παραδέχονται καὶ αὐτοὶ ὁμοῦ μὲ τοὺς Λατίνους τὴν βλάσφημον περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὸ ἱερὸν Σύμβολον προσθήκην «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ».

Εἶναι ἀδύνατον νὰ καθορίσῃ τις καὶ νὰ ἀπαριθμήσῃ τὰς πλάνας τῶν Προτεσταντῶν. Ἐν τῇ πραγματικότητι ὅσοι Προτεστάνται, τόσαι δοξασίαι, ἐφ' ὅσον ἐπαφίεται εἰς ἕκαστον, ὡς προείπομεν, νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν Ἁγίαν Γραφήν κατὰ τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν, περιπεσόντες οὕτω ἀπὸ τῆς Παπικῆς ἀπολυταρχίας, τὴν ὁποίαν ἀπεκήρυξαν, εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναρχίαν. Θὰ πραγματευθῶμεν τὰ ἀνωτέρω, εἰς τὰ ὁποῖα μεταξὺ των συμφωνοῦν οἱ Προτεστάνται, μὲ τὴν δυνατὴν συντομίαν, ἀρνούμενοι τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν καὶ ἀλλόμενον «ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου».

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐξετυπώθησαν ἐξαιρετικαὶ εἰς ἐμφάνισιν καρτέλλαι, μὲ μεγάλην εἰκόνα τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τοὺς ἡμεροδεύκτας τοίχους.

Ἀναμένομεν παραγγελίας. Τιμὴ ἐκάστου δραχμαὶ 2. (Ἐκ τῶν Γραφείων Διαχειρίσεως)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν προσεχῇ Τρίτην 21 Νοεμβρίου ἔ. ἔ., ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζει ἡ περὶ τὰ Μέγαλα φερόνυμος Ἱερὰ Μονή, δι' ἡδονικίου ἀγρυπνίας. Ἀφειρητρία Λεωφορείων παρὰ τὸ Θεσεῖον.

Τὸ προσεχὲς Σάββατον, 25 Νοεμβρίου ἔ. ἔ. πανηγυρίζει ὁ εἰς τὰ Ἄνω Πατήσια ἱερὸς Ναὸς τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης, μετ' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας. Ἀφειρητρία Λεωφορείων Ἄνω Πατησίων ὁδὸς Πανεπιστημίου.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Η ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Πολύς λόγος έγινε και γίνεται διὰ τὴν θέσιν τῆς γυναικός· δολοκλήρος κίνησις· μάλιστα διεμορφώθη, ὁ φεμινισμός, διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ· δῆθεν, τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὰς «προκαταλήψεις τοῦ παρελθόντος», τὴν «δουλείαν» καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ ἰσότιμον τοῦ ἀνδρός!

Τὸ θλιβερὸν ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν τῶν ὑλόπιων κινήσεων «διὰ τὴν χιρὰ φέτησιν» τῆς γυναικός ὑπῆρξεν ἡ διακομύδησις τῆς γυναικός, ἡ ἀποπλάνησις τῆς εἰς περιχᾶς μακρὰν τῆς φυσικῆς της ἀποστολῆς καὶ ἡ τραγική της αἰχμολωσία εἰς ἀμαρτωλὰς καὶ ἐπικινδύνους συνθήκας διαβιώσεως.

Ὑπὸ τὴν ἐπιρροίαν τῶν ἡδυπότων τῆς ἀορησεως ἡ γυναῖκα ἀπόλεσε τὴν ἐμφυτον καὶ κατακοσμοῦσαν σεμνότητα καὶ κατέστη, διὰ τῆς γυναικότητος καὶ ἀσχημίας της, διαφημιστικὸς παράγων, ἄνευ ἁλίας οὐκλαμίας!

Μόνον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς

νικῆς Πίστεως ἡ γυναῖκα κατέστη προσωπικότης, ἐπιβαλλομένη διὰ τοῦ ἥθους της, τῶν ἀρετῶν της, καὶ ἀναλαμβάνουσα ἀποστολὴν καὶ εὐθύναν.

Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἡ γυναῖκα κατέστη πραγματικῶς ἰσότημος πρὸς τὸν ἄνδρα, διαγωνισαμένη μετ' αὐτοῦ ἐπιτυχῶς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πνευματικῆς δραστηριότητος καὶ ἐφαμύλλως εὐδοκμήσασα εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀθλήσεως.

Παράδειγμα ἡ πολυπληθὴς φάλαγξ ὅλων τῶν ἁγίων γυναικῶν, τὰς ὁποίας τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία.

Μεταξὺ αὐτῶν ἰδιαιτέρως διακρίνεται, ὥς τὸ ρόδον εἰς τὸν κήπον, ἡ πάνσοφος Αἰκατερίνα!

Διακρίνεται διὰ τὰ κατὰ κόσμον προσόντα της·

τὴν σπανίαν καὶ ἀγγελιοειδῆ ὡραιότητά της, τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς της, τὸν ὕλικόν της πλοῦτον.

Διακρίνεται ἐπίσης καὶ διὰ τὰ πνευματικά της προσόντα· μόρφωσιν ἐξωτερικὴν πλουσιωτάτην πολὺπλευρον καὶ βαθεῖαν.

Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ προσόντα προβάλλοντα διὰ μίας ἀριστοκρατίας ἀσυνήθους, ἀριστοκρατίας, τῆς ὁποίας αἱ εἰς εὐρίσκονται εἰς τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ χαρακῆρος.

Εἰς οὐδὲν ὅμως θὰ ἐλογίζοντο τὰ προσόντα αὐτὰ — τὰ ὁποῖα παρεπλάνησαν μερικὸς ἐρευνητάς, ὥστε νὰ τὴν συνταυτίσουν μετὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν εἰδωλολάτριά· φιλόσοφον Ὑπατίαν — ἐὰν ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἄνευ δεικνύετο «ἡ πανεύφημος Νύμφη Χριστοῦ».

Ἐξῆς κατὰ τοὺς χρόνους τῶν αἰμοσταγῶν διωκτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ Μαξεντίου καὶ Διοκλητιανοῦ. Πατρίς της ὑπῆρξεν ἡ Ἀλεξάνδρεια.

Πολλοὶ πλούσιοι ἡγεμόνες καὶ διανοούμενοι ἐξήτησαν τὴν Αἰκατερίναν εἰς γάμον.

Ἀλλ' ὅμως μὴ ἀνεχομένη νὰ περιορίσῃ τὴν προσωπικότητά της εἰς τὰ στενὰ πλαίσια τοῦ οἴκου (ὡς ἀντιλαμβάνετο τὴν θέσιν τῆς γυναικός ἢ τότε εἰδωλολατρικὴ κοινωνία) ἀπέστειρε τὰς τοιαύτας προτάσεις.

Ἡ ἀορησίς της αὐτὴ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν βαθυτέραν γνωριμίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἰς ὃν ἐμνήθη ὑπὸ τινος ἀσκητοῦ, τῇ φροντίδι τῆς μητρός της.

Ἐκτοτε ἡ Αἰκατερίνα ἀνευρούσα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Γλυκυτάτου Σωτῆρος τὴν μοναδικὴν ἐκφρασιν τῆς ἀπολύτου ὡραιότητος, τοῦ ἀδαπανήτου πλοῦτου, τῆς ἀστείρευτου πανσοφίας, ἀφιέρωσεν ἑαυ-

Δεξιὰ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐκροφύτης ἱερομονάχης τῆς σιναιτικῆς, 1752.

ΥΠΟΠΤΟΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Ἐπειδή, ὡς πληροφορούμεθα, κινούνται τινες συλλέγοντες ὑπογραφὰς διὰ τὴν ἰδρυσιν νέου Σωματείου, πρὸς ἐνίσχυσιν δὴθεν τοῦ διεξαγομένου ἱεροῦ ἀγῶνος, πληροφοροῦμεν τοὺς Χριστιανοὺς ἡμῶν, ὅτι ἀκοῦσι τὰ ὑπάρχοντα Σωματεία τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει ἰδρύσεως ἐτέρου. Καθίσταται δὲ ὑποπτος ἡ πρόθεσις τῶν πρωτοστατούντων εἰς τοιοῦτου εἶδους ἐνεργείας, καθ' ὅσον οὐδεμίαν, ὡς ἔπρεπεν, ἐζήτησαν ἔγκρισιν καὶ εὐλογίαν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἀλλ' ἐν κρυπτῷ καὶ αὐθαίρετως ἐνεργοῦσι τὰ καθ' ἑαυτοῦς. Ἐπιστῶμεν ὅθεν τὴν προσοχὴν τῶν τυχόν ἀγνοούντων καὶ ἐξαπατωμένων.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

τὴν εἰς Αὐτόν.

Δι' ὀπτασίας μάλιστα ἐδέχθη παρὰ χειρὸς τοῦ ἐπουρανίου Νυμφίου τῆς, δακτύλιον ἀρραβῶνα, ἔξ οὗ καὶ Νύμφη Χριστοῦ ἀπεκλήθη.

Ἡ ἰδιότης τῆς ὡς χριστιανῆς διήγειρε τὸν φθόνον τῶν εἰδωλολατρῶν, οἵτινες ἐκίνησαν κατ' αὐτῆς διωγμόν. Ἡ Αἰκατερίνα δίδει τὴν πρώτην κατ' αὐτῶν μάχην καὶ τοὺς συνιρίβει.

Τριακῶσιοι σοφοὶ προσπαθοῦν νὰ ἀνατρέψουν τὰς θρησκευτικὰς τῆς περὶ Χριστοῦ δοξασίας καὶ εἰς τὸ τέλος κατανικῶνται ὑπὸ τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς καὶ γίνονται Χριστιανοί, καὶ μάρτυρες.

Καὶ εἰς τὴν δευτέραν μάχην νικᾷ εἰς τὴν μάχην κατὰ τῆς κολακείας.

Προσπαθοῦν διὰ κολακειῶν νὰ τὴν ἀποσπᾶσουν ἀπὸ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν.

Ὁ πόλεμος δὲ τῆς κολακείας εἶναι ὁ πλέον ἐπικίνδυνος.

Δὲν παρασύρεται ὅμως καὶ θριαμβεύει.

Τέ οὖν ἀντιμετωπίζει τὴν φρίκην τῶν μαρτυρίων, ἔξ ὧν φοβερώτερον ὁ καταξερῶν τὰς σάρκας τῆς μάρτυρος κοπτερός τροχός.

Διὰ μέσου δὲ πολλῶν καὶ ἄλλων φορικτῶν μαρτυρίων καταξιοῦται τῆς κατὰ Χριστὸν ἀθλητικῆς τελειώσεως τὴν 25 Νοεμβρίου τοῦ 305 ὑποστᾶσα τὸν διὰ ξίφους θάνατον.

Ἡ λέξις ἡρωὶς ὡχρίᾳ διὰ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ μεγαλεῖον μιᾶς γυναικὸς, ὡς ἡ Ἁγία Αἰκατερίνα τῆς ὁποίας τὴν κεφαλὴν ἐκόσμησε τριπλοκοκ στέφανος, ὡς γράφει τὸ δίστιχον τοῦ συναξαρίου τῆς:

Αἰκατερίνα καὶ σοφὴ καὶ παρθένος,

ἐκ ξίφους δὲ καὶ μάρτυς, ὦ καλὰ τρία.

Αὕτη ἐπαγαλλομένη εἰς τὸν ὁλόφωτον κόσμον τῆς αἰωνιότητος καὶ συναυλιζομένη μετὰ τοῦ «νέφους τῶν μαρτύρων» εἰς τὴν θριαμβεύουσαν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν, θὰ παραμένῃ συγχρόνως καὶ τὸ ἀθάνατον πρότυπον, ὁ θεσπέσιος τύπος γυναικὸς, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία στηρίζεται πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΑΟΥ

Ὁ Σεβ. Μαγνησίας Χρυσόστομος τὴν 29 Ὀκτωβρίου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Μεσημερίῳ (Χαλκιδικῆς) Ἱεροῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΣΑΑΚ

«Ὡςπερ ἀπὸ ὁδίνων τίκεται καρπὸς εὐφραίνων τὴν τετοκυῖαν, οὕτως ἐκ τοῦ κόπου τίκεται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀγωνιζομένου, ἡ γνῶσις τῶν **Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ**· τοῖς δὲ αἰσχροῖς καὶ φιληδόνσι, αἰσχύνῃς καρπὸς ὁ σωματικὸς κόπος, ἄνευ τῆς τοῦ νοῦ καθαρότητος, ὡς ἄτεκνος μήτρα καὶ μαστοὶ κατὰ τῆσφι· **τῇ γὰρ τοῦ Θεοῦ γνῶσει προσεγγίσει οὐ δύναται**. Καὶ τὸ μὲν σῶμα κατάκοπον ποιεῖ, οὐδὲν δι' ἀνύει (κατορθώγει). **Πάσῃ ἀνέσει ἐσεται ταλαιπωρία, καὶ πάσῃ διὰ Θεὸν ταλαιπωρία ἀνεσις ἀκολουθεῖ**. Ἐέσον, ἀδελφέ, τὸ κάλλο, τῆς σῆς ψυχῆς ἐν δάκρυσι καὶ νηστείαις, καὶ τῇ λοιπῇ κακουχίᾳ· θλίψις γὰρ διὰ τὸν Θεὸν γενομένη, κρείσσων ἐστὶ μεγάλου ἔργου τοῦ ἀθλίπτως τλουμένου. διότι ἡ ἐκούσιος θλίψις δοκίμιον τῆς ἀνοθεύτου ἀγάπης ἀνατέλλει, τὸ δὲ ἔργον τῆς ἀναπαύσεως ἐκ τοῦ κόρου τῆς συνειδήσεως γίνεται. Διὰ τοῦτο ἐν θλίψεσιν ἐδοκιμάσθησαν οἱ Ἅγιοι, καὶ οὐχὶ ἐν ἀνέσει. Σὺ δέ, ὦ ζηλωτὰ τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ, ἐν σεαυτῷ ἀγωνίσαι ἵνα ἀξιωθῇς γεύεσθαι τῆς δόξης Αὐτοῦ· **«εἰ γὰρ συμπάσχομεν, καὶ συνοδοῦσόμεθα»**. Εἰ γὰρ μὴ πάσχει τὸ σῶμα ὑπὲρ Χριστοῦ, ὁ νοῦς οὐ συνοδοῦζεται μετ' αὐτοῦ. Ἡ σωματικὴ πολιτεία ἐξυπνισμὸν τῶν αἰσθήσεων ἀπαιτεῖ, ἡ δὲ ψυχικὴ πολιτεία, ἥγουν ἡ νοερά ἐργασία, ἐξυπνισμὸν τῆς καρδίας· καὶ ὥσπερ ἐν τῇ φύσει κρατῖον ἐστὶν ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, οὕτω καὶ τὸ ἔργον τῆς ψυχῆς κρείττον ὑπάρχει τοῦ ἔργου τοῦ σωματικοῦ. **Καὶ ὥσπερ ἀπ' ἀρχῆς** (δηλαδὴ εἰς τὸν καιρὸν τῆς δημιουργίας) **προηγήσατο ἡ πλάσις τοῦ σώματος, τοῦ ἐμφυσηματος, ἥγουν τῆς δημιουργίας, τῆς ψυχῆς, οὕτω καὶ τὰ σωματικὰ ἔργα προτρέχουσι τοῦ ἔργου τῆς ψυχῆς**· (δηλαδὴ προηγείται ἡ σωματικὴ ἀσκησις, τῆς εἰς ἐλαχίστους γνωστῆς νοερᾶς ἐργασίας).

Τοῦ Ἁγίου Μαξίμου

«Ταπεινώσις καὶ κακοπάθεια, πάσης ἁμαρτίας ἐλευθεροῦσι τὸν ἄνθρωπον, ἡ μὲν τὰ τῆς ψυχῆς, ἡ δὲ τὰ τοῦ σώματος περικόπτουσα πάθη· τοῦτο γὰρ ποιῶν καὶ ὁ μακάριος φαίνεται Δαβὶδ, ἐν οἷς εὐχεται πρὸς τὸν Θεὸν λέγων, **«Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου καὶ τὸν κόπον μου, καὶ ἄφες πάσας τὰς ἁμαρτίας μου»**.

Τοῦ Ἀββᾶ Μάρκου

«Ὁ κακονυχίαν καὶ ἀτιμίαν, ὅπερ ἀληθείας αἰρουμένου ἀποστολικῆν ὁδὸν πορεύεται, τὸν Στανρόν ἄρας καὶ τὴν ἀλυσιν περικειμένους. Ὁ δὲ ἐκτὸς τῶν δύο τούτων τῆς κακονυχίας καὶ ἀτιμίας προσέχειν τῇ καρδίᾳ πειρώμενος, **πλανᾶται κατὰ νοῦν, καὶ ἐμπίπτει εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου**. **Ἐκτὸς συντριμμοῦ καρδίας, ἀδύνατον καὶ θόλου ἀπαλλαγῆναι τῆς κακίας...**» (Εὐργ. Βιβλ. Β. ὑπόθ. ΙΓ').

ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΙΣ ΙΕΡΕΩΝ

Προσηλθὼν καὶ κατετάγησαν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Κλήρου ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων Ἱερομόναχος Εὐθύμιος Παπαδέλης, καὶ ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας πρεσβύτερος Νικόλαος Μονισάτσος.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΟΧΟΖΙΑΣ, ΓΟΘΟΛΙΑ, ΙΩΑΣ

Τὸν Ἰωράμ, ἀφοῦ ἐβασίλευσεν ὀκτὼ ἔτη, τὸν διεδέχθη ὁ υἱὸς τοῦ Ὀχοζίας, γέννημα ἐχιχδαίου τῆς μητρὸς τοῦ Γοθολίας. Ἐβάδιζε δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀσεβείας, «ὅτι μήτηρ αὐτοῦ ἦν σύμβουλος τοῦ ἁμαρτάνειν». Ἐνα ἔτο· ὅμως ἐβασίλευσε, διότι ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰηοῦ. Ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς ἡ Γοθολίας, ἐπειδὴ ἤθελε αὐτὴ νὰ βασιλεύσῃ, ἐβουλεύθη ἀμέσως νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε ἴχνος τῆς οἰκογενείας τοῦ φονευθέντος. Ἦρχισε λοιπὸν νὰ θανατώνῃ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ὀχοζία. Ἐνα· ὅμως υἱὸς ὁ ὁποῖος ἦτο ἐνὸς ἔτους ἐσώθη ἀπὸ τὴν ἀδελφῇ τοῦ Ὀχοζία, τὴν Ἰωσαβεῖθ. Αὐτὴ ἐπὶ ἑξ ἔτη ἀνέτρεφε τὸν Ἰωά· κρυμμένον εἰς κάποιον ἱερόν.

Τὸ ἑβδομον ἔτος ὁ ἀρχιερεὺς Ἰωδαὲ ἐπανεφέρει πάλιν τὴν οἰκογένειαν τοῦ φονευθέντος Ὀχοζία εἰς τὴν βασιλείαν, ἀναδείξας βασιλέα, τώρα, τὸν μέχρι τοῦδε κρυμμένον ἑπταετῆ Ἰωά. «Καὶ ἐχάρη πᾶς ὁ λαὸς τῆς γῆς καὶ ἡ πόλις ἡσύχασε, καὶ τὴν Γοθολίαν ἐθανάτωσαν ἐν ρομφαίᾳ ἐν οἴκῳ τοῦ βασιλέως».

Εἰς τὴν τεσσαρακονταετῇ βασιλείαν τοῦ Ἰωά τρία πράγματα ἐγίναν 1) ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Κυρίου. 2) Ἡ μεταστροφὴ τοῦ βασιλέως. 3) Ἡ ἐκστρατεία τῶν Σύρων ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῆς Γοθολίας εἶχε βεβηλωθῇ καὶ εἶχε γκρεμισθῇ. Ὁ Ἰωάς θέλων νὰ δείξῃ τὴν θεοσεβείαν του πρὸς τὸ θεῖον, ἐσκέφθη νὰ ἐπισκεύασῃ τὸν ναόν. Ἡ ἀνακαίνισις τοῦ ναοῦ ὅμως ἀπῆτει πολλὰ χρήματα. Χρήματα ὅμως δὲν ὑπῆρχαν. Διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἐσκέφθησαν ὡς ἑξῆς: Πρὸ τῆς πύλης τοῦ ἱεροῦ ἐτοποθέτησαν ἓνα κιβώτιον μὲ μίαν ὀπὴν ἀνωθεν, καὶ διέταξαν διὰ τῆς ὀπῆς νὰ ῥίπτῃ ὁ καθείς, ὅσον ἀργύριον θέλει διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ναοῦ. Ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν συνεκεντρώθη ἀρκετὸν ἀργύριον.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν χρημάτων τὸ ἐξώδενσαν διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, τὸ ὑπόλοιπον δὲ διὰ τὴν ἀγορὰν σκευῶν λειτουργικῶν κ.λ.π.

Ἀλλὰ ὅταν ἀπέθανεν ὁ σοφὸς καὶ ἐνάρετος ἀρχιερεὺς Ἰωδαὲ, ἤλλαξε γνώμην ὁ Ἰωάς καὶ ἀπέκλειεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀσεβείας καὶ ἀπωλείας.

Τοσαύτην δὲ ἀχαριστίαν ἔδειξε πρὸς τὸν ἀποθανόντα εὐεργέτην τοῦ Ἰωδαὲ, ὥστ' διέταξε τὸν υἱὸν του, τὸν προφῆτην Ζαχαρίαν νὰ τὸν θανατώσῃ διὰ λιθοβολισμοῦ εἰς τὴν ὑπαιθρον. Ἦλθεν ὅμως ὁ καιρὸς καὶ ὁ Ἰωάς ἐπλήρωσε διὰ τὰς ἀδικίας καὶ παρανομίας του. Ὁ Ἀζαήλ ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας εἰσέβαλλεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁ Ἰωάς διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως του, ἔστειλε πάντας τοὺς θησαυροὺς τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ βασιλείου εἰς τὸν πολιορκητὴν Ἀζαήλ, ὅστις ἐπέσθη τελικῶς καὶ ἔλυσε τὴν πολιορκίαν. Ὁ Ἰωάς ὅμως δὲν διεσώθη. Ἠσθένησεν ἀπὸ φοβεράν νόσον καὶ οἱ φίλοι τοῦ

Ζαχαρία τὸν ἐφόνευσαν ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐκδικοῦντες τὸ θάνατον τοῦ φίλου των.

Ἀμασίας—Ὀζίας—Ἰωάθαμ—Ἀχαζ

Τὸν Ἰωάς διεδέχθη ὁ υἱὸς του Ἀμασίας. Ὁυτος ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῶν Ἑδωμιτῶν καὶ τῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ ἐνίκησε τοὺς αὐτοὺς κατὰ κράτος. Ἐφάνη ὅμως ἀγνωμονέστατος ἐναντι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Διότι ἐλάτρευσε τοὺς θεοὺς τῶν ἡττηθέντων καὶ προσέφερε θυσίας εἰς αὐτούς. Τοσαύτη δὲ ἔπαρσις τὸν κατεῖχεν ὥστε ἔστειλε μήνυμα εἰς τὸν Ἰωάς, τὸν βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ, ζητῶν ὑποταγὴν εἰ δὲ μὴ πόλεμον. Ἐξοργισθεὶς δὲ ὁ Ἰωάς ἐξεστράτευσεν ἐναντίον του καὶ τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος. Θριαμβευτὴς δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Κατέστρεψε μέρος τῶν τειχῶν τῆς πόλεως καὶ ἔπειτα ἤρχισε νὰ συλῇ καὶ νὰ διαρπάξῃ ὅλα τὰ σκεύη τοῦ ναοῦ τοῦ Κυρίου.

Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως ἡ ἀποκατάστασις τῆς Ἀγίας ταύτης πόλεως. Καὶ εἰς τὸν θρόνον ἀνῆλθεν ὁ Ὀζίας, υἱὸς τοῦ Ἀμασίου. Οὗτος ἦτο «ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος τὴν φύσιν καὶ μεγαλόφρων καὶ προνοῆσαι τῶν πραγμάτων φιλοπονέστατος».

Ὅχι μόνον κατεσκεύασε τὰ καταλυθέντα τεῖχη, ἀλλὰ καὶ πύργους πολλοὺς ὧς ὄχυρά καὶ μηχανήματα θαυμαστά καὶ χρήσιμα διὰ πολιορκίας. Ἐκτὸς τούτων ἐδημιούργησε καὶ μίαν ἐπιλεκτὸν στρατιάν, συνισταμένην ἐκ τριακοσίων χιλιάδων πολεμιστῶν.

Ἀλλὰ ὁ τόσον ἀνδρείος, εἰς τοὺς πολέμους ἀνὴρ, ὁ τόσον φιλότιμος εἰς τὰς οἰκοδομὰς καὶ φιλόκαλος διεφθάρη ἀπὸ ἐγωισμὸν καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου ἐτόλμησε νὰ ἐκτελέσῃ καὶ καθήκοντα τοῦ Ἀρχιερέως Ἀντὶ ὅμως δόξης ἀτιμίαν ἔδρεψε καὶ λέπρα ἐνεφανίσθη εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ.

Τὸν Ὀζίαν, ὅστις ἐβασίλευσε πενήκοντα ἔτη, διεδέχθη ὁ ἀγαθὸς υἱὸς του Ἰωάθαμ, ὅστις δὲν ὑπελείπετο οὐδεμίας ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ εὐσεβὲς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ δίκαιος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὑπῆρξεν ἐφφρόντιζε δὲ τὰ πάντα διὰ τὴν πόλιν.

Δεκαεξ ἔτη ἐβασίλευσεν ὁ Θεοφίλης οὗτος μονάρχης. Ἀποθανόντα τὸν διεδέχθη ὁ υἱὸς του Ἀχαζ.

Ἐκ οἷζης ἀγαθῆς ἐλεινότατον βλάστημα ἔδη μιουργήθη. Ἀφοῦ ἀνῆλθεν εἰς τὸν πατρῶον θρόνον ἔθεσεν ἐκτὸς νόμου τὸν μόνον ἀληθῆ Θεὸν καὶ εἰσήγαγε τὴν φρικτὴν εἰδωλομανίαν. Βωμοὺς παντοῦ ἀνῆγειρε καὶ ἀπηγόρευσε αὐστηρῶς τὰς νενομισμένας θυσίας. Τὰ ἱερά σκεύη μὲ βέβηλον τρόπον ἀλλοίμονο, ἐσυλήθησαν καὶ ἡ ἱερὰ πόλις μετεβλήθη εἰς καταγῶγιον εἰδωλομανίας. Καὶ ὁ Ἅγιος ναὸς τοῦ Κυρίου ἐκλείσθη καὶ οἱ θησαυροὶ ἐστάλησαν ὡς δῶρα εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυρίων Θαλγαθφελλάρα.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ δυσσεβοῦς τούτου ἦλθεν πάλιν ἡ ἁγία πόλις εἰς κίνδυνον ἀλώσεως.

Ὁ Ραασὼν βασιλεὺς τῆς Συρίας, καὶ ὁ Ρακεὲ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, ἀφοῦ εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰου-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΙΑ

Τὰ ἐγκόλπια ἡμερολόγια καὶ οἱ ἡμεροδεῖκται τοῖχου 1963 ἐξετυπώθησαν μετὰ ὕλην ἐκλεκτὴν, ὡς καθ' ἑκάστον ἔτος. Παρακαλοῦνται οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν Ναῶν, ὡς καὶ οἱ οἰοιδήποτε ἰδιῶται, ὅπως ἐγκαίρως παραγγείλωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγκασιούτων αὐτοῖς ἡμεροδεϊκτῶν.

(Ἐκ τῆς Διαχειρίσεως)

Ὁ Λουδοβίκος τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἡ ἐπίθεσις τῶν μειδιαμάτων τοῦ βατικανοῦ συνεχίζεται. Ὁ Πάπας προσεκάλεσε τὸν Οἰκουμενικὸν εἰς Ρώμην, ὑποσχόμενος «ἐξόχως τιμητικὴν» ὑποδοχὴν. Καὶ ὁ ἀθηναγόρειος ἀντίλαλος δὲν ἤργησεν νὰ ἔλθῃ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπολύτου ἰσοτιμίας, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἶναι διατεθειμένον νὰ προβῇ εἰς οἰανδήποτε ἐνέργειαν, τεινούσαν εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῆς παγχιριστιανικῆς ἐνότητος, ὥς καὶ τῆς στενοτέρας συνεργασίας Καθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξων.

«Ἐθνὰς» 8(11)62

Ἄν καὶ οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον διὰ τὰς ἐρωτοτροπίας τῶν ἐκλεκτικῶν αὐτῶν συγγενειῶν, ἠθέλημεν νὰ σταθώμεν εἰς ἓν σημεῖον τῆς ἀνακοινώσεως. Πῶς σὰς φαίνεται ἐκεῖνη «ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπολύτου ἰσοτιμίας»;

Ὡδὴν τὸ χάσμα πού μᾶς χωρίζει ἀπὸ τοὺς λατίνους νὰ εἶναι ζήτημα προσωπικοῦ γοήτρου τοῦ οἰκουμενικοῦ, ἢ ἱκανοποίησις τοῦ ὁποίου θὰ ἐπερμάτιζεν τὸ χιλιετὲς σχίσμα. Ὁ Οἰκουμενικὸς δηλ. ἀντιλαμβάνεται τὴν ὁρθοδοξίαν ὡς ἀτομικὸν τὸν φέουδον, τμήματα τοῦ ὁποίου κατὰ καιροὺς θέτει εἰς «τὸ σφυρί». Φαίνεται ὅτι ὁ παλαιὸς ἐκείνος Λουδοβίκος τῆς Γαλλίας εὗρε μισητὰς εἰς τὴν διαβόητον ρῆσιν του: «τὸ κράτος εἶναι ἐγώ». Καὶ ἐν προκειμένῳ «ἡ ὁρθοδοξία εἶναι ἐγώ».

Ὁμαδικὴ παράκρουσις

Πέραν ἀπὸ τὰς ἀντιρρήσεις πού ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχῃ διὰ τὴν σκοπιμότητα τῆς περαιτέρω ἀναμίξεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς κυριακῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν πολιτικὴν, δὲν ἡμπορεῖ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀναστήματα τῆς ὁρθοδοξίας εἰς τὴν ἑλληνικὴν μεγαλόνησον ἐγραψαν δι' ἄλλαν μίαν φορὰν ἀθανάτους σελίδας τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς ἱστορίας.

Τὴ ἀπουσία ἥθους ὅμως, τί χαμέρπεια καὶ χυδαίότης πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν τουρκικὴν ψυχὴν, ὅταν ὑποδέχεται εἰς Ἀγκυρὰν τὸν Κύπριον ἐθναρχὴν μετὰ τὰς ὑπερηκλῆς κραυγὰς: «μετὰ τί μοῦτρα ἡλθετε βρωμοκαλόγερε»;

Οἱ ἐμπρησταὶ καὶ σφαγεῖς τῶν ὁμογενῶν μας, οἱ προστάται τοῦ τυχοδιωκτοῦ Παπαευθύμ, καὶ οἱ φίλοι τοῦ Πάπα, ἐξακολουθοῦν νὰ δεικνύουν πρὸς τὴν ὁρθοδοξίαν καὶ τὸν ἑλληνισμόν τὸ ἀποκρουστικὸν πρόσωπον τῆς ἀσιατικῆς βαρβαρότητος καὶ τοῦ μίσους. Κατανοεῖ λοιπὸν εὐκόλως κανεὶς διατὶ μᾶς μισοῦν. Τὰ συμπλέγματα κατωτερότητος δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ μᾶς θανατώσουν.

δαίαν ἐπολιόρκουν τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἄπειρα δὲ δυστυχήματα ἐμάστισαν τὸν λαὸν τῆς Ἰουδαίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀνοσίου τούτου βασιλέως.

Εἰς μίαν μόνον ἡμέραν ἐθανατώθησαν ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες ἀνδρῶν. Ἠχμαλωτίσθησαν δὲ τριακόσαι χιλιάδες γυναῖκες μετὰ τὰ τέκνα των. Τὰ λοιπὰ δὲ ἀνοσιουργήματα καὶ τοὺς ἀτυχεῖς πολέμους ὁ βουλόμενος δύναται νὰ ἴδῃ εἰς τὸ δεύτερον βιβλίον παραλειπομένων κερ. Κη' (Συνεχίζεται)

Κομπασμοὶ καὶ πραγματικότης

Ἀφοῦ ἡ λατινικὴ παπουργία διωσάλλισεν εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ «μέγα καὶ συνταρακτικόν» γεγονός τῆς βατικανῆς συνόδου, δύο ἑβδομάδας μετὰ τὴν ἐναρξιν ὁ διεθνὴς τύπος ἀπαγγέλλει μετὰ πηχιαίους τίτλους, ὅτι ἡ καθολικὴ σύνοδος δὲν προωθεῖται, καὶ ὅτι εὐρίσκεται ἐνώπιον σοβαρῶν δυσχεριῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον προβλεφθῇ. (Ἐλευθερία 7(11)62). Τὸ πρηνισιόμενον ὕψος καὶ ὁ παπικὸς κομπασμὸς διεργάγῃ ὡς τομοφύλλῳ. Ἡ περίπτωσις ἐνθουμίζει τὸν μύθον περὶ αὐτοῦ πιττακοῦ ἐκείνου (παπαγάλου), ὅστις παρουσιασθεὶς εἰς τὸ συνέδριον τῶν πτηνῶν ἐγαιρέτισεν ἑλληνιστὶ: «καλησπέρα». Καὶ ὅταν τὰ πτηνὰ συνῆλθον ἀπὸ τὴν κατάπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν διὰ τὴν σοφίαν τοῦ πιττακοῦ, καὶ ἐπέμεινον νὰ τοὺς ἐμιλήσῃ περαιτέρω, ὁ τελευταῖος βήχει, ξαναβήχει καὶ τί νὰ εἴπῃ; ἐπανέλαβε, «καλησπέρα».

Ὁ ἀόρατος πόλεμος

Ἡ δέυνσις τῶν σχέσεων Κρατ. Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας κάθε ἄλλο παρὰ ὠφελεῖ ἀμφοτέρως. Καὶ ὅμως τὸ ἀδιέξοδον παραμένει. Ἀνεξαρτήτως τοῦ «εἰς ἡμέτερον χεῖρ ἂδίκων» δὲν ἡμπορεῖ νὰ μὴ ἐπισημανθῇ γενικῶς ὁ ἀόρατος ἐχθρὸς πού ἐνεδρεῖ, διὰ τὴν παγιδεύσιν ὡς θήραμα τὴν ὁρθοδοξίαν. Πρόκειται διὰ τὴν μασωνίαν. Εἶναι ὁ ὑπονομευτὴς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου καὶ ὁ δῆμιος τῶν παραδόσεων. Οἱ ἐπαύοντες εἶναι ἀρετοὶ. Ἄν ὅμως ἡ αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐγγράφει νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ ἀόρατου ἐχθροῦ πολλὰ θλιβερά θὰ εἶχον ἀποφενυχθῇ μέχρι σήμερον. Καὶ ὅσους ἀπιστοῦν εἰς τοῦ λόγον τοῦτον τὸ ἀσφαλὲς παραπέμπομεν εἰς τοὺς ὑπαιτιγμούς τῆς «Ἐστίας» 8(11)62.

Ἄς συναχθῶν τὰ συμπεράσματα

Ἄν ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ Βατικανοῦ ἐναντί τῆς ὁρθοδοξίας, πολιτικὴν δολιότητος καὶ ὑπανομεύσεως, δὲν τὸ πράττομεν παρὰ διὰ τὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τοὺς ἐναπομένοντας θιασώτας τῆς ἐνότητος μετὰ ὅπλα πού τὰ λαμβάνουεν ἀπὸ τὴν φαρέτραν τῆς Κρατ. Ἐκκλησίας. Ὀλονέν, λοιπὸν, καὶ περισσώτεροι ἀναγίπτουν, φρικιοῦν, ἐξοργίζονται ἀπὸ τὴν τακτικὴν τοῦ Βατικανοῦ, τακτικὴν τοῦ διαίρει καὶ βασίλευε. Εἴθε τὸ κύμα τοῦτο τῆς ὁρθοδοξίας ἀμώπτιδος νὰ ἐμπνεύσῃ ὅχι μόνον ἐννοίαν στάσιν ἐναντί τῶν Λατίνων ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ μίαν ἐπανενοσιν τῆς ὁρθοδόξου παντοδυναμίας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Παραδόσεως καὶ τῶν Ἱ. Κανόνων. Διότι αὕτη καὶ μόνον ἀποτελεῖ τὴν Κιβωτὸν τῆς σωτηρίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὁρθοδοξία, ὅσον ἐνωρίτερον καταφύγει τόσον τὸ καλῆτερον. Καὶ διὰ τὰ ἐπὶ νέλθωμεν εἰς τὸ Βατικανόν, ἰδοὺ τί γράφει ὁ Ἄρχιμ. καὶ διδάκτωρ Θεολογ. κ. Ἀγγ. Παπῆς εἰς τὴν «Καθημερινήν» τῆς 20(11)62.

«Κατὰ τὸ ταξίδιον τοῦ Ρώσου Πατριάρχου εἰς Κων/πολιν καὶ Ἀθήνας ὁ καθολικὸς Τύπος τῆς Εὐρώπης ἐδηλητηρίαζε τὴν σύμφυξιν τῶν σχέσεων τῆς Ἑλλαδικῆς καὶ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, γράφων ὅτι οὐδεμία στενὴ ἐπαφὴ δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἕνεκα τῆς ὑποδουλώσεως τῆς δευτέρας εἰς τὴν κομμουνιστικὴν κλίκα τοῦ Κρεμλίνου. Καὶ ἐτόνιζε τὴν ἀνάγκην τῆς στροφῆς τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς πρὸς τὴν Δύσιν, λόγῳ τῶν κρινῶν ἰδεῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

Τώρα, ἀντιθέτως, ἤρχισεν ὁ δυτικὸς Τύπος νὰ γράφῃ περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μόσχας ὡς τῆς τρίτης Ρώμης, λόγῳ τοῦ ὄγκου τῶν μελῶν της, ἀγνοῶν ὅτι ἡ ὁρθόδοξος καθολικότης εἶναι πρωτίστως κάθετος καὶ οὐχὶ ὀριζοντιακὴ καὶ ποσοτικὴ.